

תחנה שרופה בירושלים

יש בסיס חוקי לטענות הדתיים...

כמו עצירי הטרור היהודי, זוכים עצירי המחנה החרדי ביחס של כבוד בכתביהמעצר, ומתייחסים אליהם כאל מלכים.

● אם, לעומת זאת, אין עוצרים את האברכים, אחרי שהפרו את החוק וביצו עו מעשי כריזנות בפרהסיא, ניצחונם גדול שיכעתיים. הם יכולים להוכיח לכל שאיש אינו מעז לנגוע בהם, שהממשלה מחייבת בעצם את מעשייהם. כך מתרחב מעגל מפרייהחוק.

● אם פוגעים בכתביכנסת ובישיב בות, מתעוררת מייד זעקה נוראה. התמונות מזכירות לרבים את שריפת (המשך בעמוד 42)

המישפט וממנו. תמונותיהם, כשהם כבולים באויקים, וכשהם נגררים על ידי שוטרים ציוניים, מתפרסמות ברחבי העולם, ומעוררות זעם בלב מאות אלפי החרדים ברחבי העולם. אלה תורמים ביד רחבה כסף ללוחמים האמיצים בארץ, וזרם הזהב גובר.

מובן מאליו ששום שוטר בישראל אינו מעז להרים יד על עצירים דתיים. שוטרים קשוחים, הרגילים להכות באור פן שיגרתו עצירים יהודיים פלייליים — ועל אחת כמה וכמה עצירים ערביים, המוכים קשות בדרך שיגרה — מתייחסים אל החרדים ביראת כבוד, כאל אידיאליסטים נעלים.

קאפיטול קרועות בישיבת רמת-החייל
דוסים החוצה!

החרדית" היא אנטי-ציונית כמו נטוריי קרתא, אינה מכירה במדינת-ישראל, ואינה משתתפת בבחירות.

לצד המחנה הזה קיימת אגודת-ישראל, שהיא אנטי-ציונית, אך המש"תפת פעולה עם המדינה הציונית כדי לסחוט ממנה כספים. היא משתתפת, כמוכונ, בבחירות, כדי להשתמש בכוח האלקטורלי למטרותיה.

בין המחנות האלה אין מחיצות אמיתיות בשטח. הם פונים כולם לאותו הקהל. לכן, כאשר יוזמים נטורייקרתא (נטוריי הקיריה) פעולה קיצונית כלשהי, נגררת העדה החרדית" אחריהם, ואחרי היסוס קצר נאלצת גם אגודת-ישראל להיגרר. מתחיל בזה, בדרך כלל, ח"כ מנחם פרוש, שהוא אישירושלים, ושבוחריו באים מסביבה זו. ח"כ אברהם שפירא, האיש של הרב מגור, שהוא תושב תלאביב, יכול להרשות לעצמו להיות מתון קצת יותר — אך לא הרבה. גם המחנה שלו נגרר, כסנפו של דבר.

כל המחנה החרדי הגדול הזה יודע שכל פעולה אלימה כדאית לו. אין לו מה להפסיד, והוא ירוויח בכל מיקרה, יקרה אשר היה.

השיקול: ● אם ייאסרו האברכים-הבריונים, הם יוצאים נשכרים. הם עורכים הצגות בדרבס לכלא וממנו, בדרבס לבית-

אין שום סימן לכך כי הפעם זה יהיה אחרת. הכניעה של פרס לא תביא לו שום תועלת פוליטית. גם נאומיו הוצבייהלהבות השבוע, לטובת הסובי-לנות ונגד הקיצוניים "משני הצדדים", בתוספת התרפסות לפני "המסורת" לא יעזרו לו.

הם גם לא יעזרו למתן את המחנה החרדי. כי הקיצוניות נובעת מעצם הדינאמיקה הפנימית של מחנה זה, ועל כן היא טבועה במהותו.

מירוץ האברכים

ה אלימות הדתית, בגילגולה
ה האחרון, התחילה במחנה נטוריי קרתא.

מחנה זה מתחרה קשות עם העדה החרדית, שממנה התפלג. העדה

לאחר מכן התחיל ללמוד באופן הפגנתי דף גמרא אצל הראשון-לציון, הרב הספרדי הראשי. מאז לא חדל מלעשות מחוות ללאיספור כלפי החרדים.

מאחורי מעשים אלה עמדה מחשבה פוליטית מציאותית, כביכול. פרס מאמין כי יש למנוע בכל מחיר התחב-רות-קבע של המחנה הדתי עם המחנה הימני, מכיוון שצירוף כזה עלול להבטיח רוב במדינה נגד תנועת העבודה.

אולם אם קיווה פרס כי התנופה הבלתי-פוסקת לדתיים תמשוך את כל הדתיים אליו, אוכזב עד כה קשות. ככל המשברים נשארו הדתיים, על כל הגוונים, רבקים כליכוד. הם מנעו את הקמתה של ממשלה צרה מטעם המערך, ואחרי כל ויתור של פרס לטובתם, הם דרשו עוד.

חילוניים ודתיים בוויכוח אחרי החבלה בישיבת רמת-החייל
פוגרום מכניס כסף

הרב בלוי על כתפי חסידיו אחרי שיתורו
כולם נאלצים להיגרר אחרי הקיצוניים